

Anarhistička biblioteka
Anti-Copyright
31. 05. 2012.

Pierre Clastres

Vlast u primitivnom društvu

Pierre Clastres
Vlast u primitivnom društvu
1976.

Preveo Aleksa Golijanin, 2002. anarhija-blok45.net1zen.com
Du pouvoir dans les sociétés primitives, Recherches d'anthropologie
politique; Editions de Seuil, Paris, 1980. Power in Primitive Societies,
Archeology of Violence, SEMITOTEXT(E), 1994. Pjer Klastre, Društvo protiv
države: Eseji iz političke antropologije, Porodična biblioteka br. 2, 2002.

<http://anarhisticka-biblioteka.net>

1976.

Veliki napredak koji je etnologija ostvarila u poslednjih dvadesetak godina omogućio je primitivnim društvima da izbegnu ako ne svoju sudbinu (nestanak), onda makar dalji boravak u nekoj vrsti egzotičnog zabrana, na šta su ih zapadna misao i imaginacija do sada redovno osuđivali. Naivno uverenje o apsolutnoj superiornosti evropske civilizacije nad svim ostalim društvenim modelima, postepeno je bilo potiskivano stanovištem kulturnog relativizma koje je, odbacujući imperijalističku glorifikaciju hijerarhije vrednosti, nastojalo da afirmiše načelo koegzistencije kulturnih razlika. Drugim rečima, na primitivna društva više ne gledamo očima radoznalih ili začuđenih, i po malo prosvetljenih, amatera-humanista. Danas ih uzimamo za ozbiljno. Pitanje je samo koliko ozbiljno.

Šta je zapravo primitivno društvo?

Na to pitanje može se odgovoriti i sa stanovišta klasične antropologije, kroz pokušaj da se pronade ona suštinska karakteristika primitivnog društva koja ga čini nesvodivim na neki drugi društveni oblik. Zato kažemo da su primitivna društva – društva bez države. To su društva koja nemaju separate organe političke vlasti.

U zavisnosti od prisustva ili odsustva države, sva društva mogu se grubo podeliti na dve grupe: na društva bez države i društva sa državom, na primitivna i ostala. To, naravno, ne znači da su sva društva sa državom identična: ništa ne dopušta svođenje najrazličitijih istorijskih konfiguracija na jedan tip, niti izjednačavanje arhaične despotije, liberalne buržoaske države i totalitarne fašističke ili komunističke države. Ali, to pažljivo razlikovanje, koje nam pre svega omogućava da totalitarnu državu sagledamo kao radikalno nov i specifičan fenomen, trebalo bi da nam pomogne da uočimo i crtu koja sva društva sa državom, kao klasu, čini potpuno različitim od onih primitivnih: u svim tim društvima prisutna je podela koja kod ovih drugih izostaje; sva društva sa državom su podeljena na gospodare i podanike, dok društva bez države ne znaju za takvu podelu. Govoriti o njima znači govoriti o homogenim, nepodeljenim društvenim telima. Tako ponovo dolazimo do njihove etnološke definicije: to su društva koja nemaju separate organe vlasti, u kojima vlast nije odvojena od društva.

Ozbiljan pristup primitivnim društvima podrazumeva usvajanje te propozicije, koja ih, zapravo, savršeno definiše: posebna politička sfera

kod njih nije odvojena od društvene. Zapadna misao je, još od svojih početaka u Grčkoj, težila da suštinu čoveka i društva definiše politički („čovek je politička životinja“), u isto vreme videći suštinu političkog u podeli društva na nadređene i podređene, na one koji *znaju* i izdaju naredbe i na one koji *ne znaju* i koji se tim naredbama pokoravaju. Društveno je uvek političko, a političko uvek podrazumeva sprovođenje vlasti (legitimne ili ne, svejedno) jednog ili nekolicine nad ostatkom društva (na njihovu korist ili štetu, ovde takođe svejedno). Za Heraklita, kao i za Platona i Aristotela, nema društva osim pod vlašću kraljeva. Društvo je nezamislivo bez podele na one koji izdaju naredbe i na one koji se pokoravaju, a tamo gde takva vlast izostaje, počinje oblast infrasocijalnog, oblast ne-društva.

Na sličan način su početkom XVI veka Evropljani opisivali južno-američke Indijance. Primećujući da poglavice nemaju nikakvu vlast nad plemenom, da nema ni onih koji izdaju naređenja niti onih koji se pokoravaju, oni su zaključili da tu nema nikakve vlasti i da samim tim, to i nisu prava društva. Samo Divljaci, „bez vere, zakona i kralja“.

Često se dešavalo da i etnolozi budu zatečeni u pokušaju ne toliko da shvate, koliko da prosto opišu jednu posebno egzotičnu crtu primitivnih društava: sve te takozvane vođe, poglavice, lišene bilo kakve političke vlasti. Na prvi pogled, ništa apsurdnije: kako uopšte pojmiti odvojeno instituciju poglavice i vlast? Koja je njihova uloga ako im nedostaje upravo ono što bi trebalo da bude njihov glavni atribut, pravo na sprovođenje vlasti nad zajednicom?

U stvarnosti, međutim, to što poglavica nema vlast ne čini ga beskorisnim. Naprotiv, društvo mu dodeljuje određene zadatke, tako da se na njega može gledati kao na neku vrstu neplaćenog javnog službenika. Koji su to zadaci?

Poglavica se pre svega stara o tome da očuva društvo kao celinu, kao jedinstven totalitet, da afirmiše njegovu posebnost, njegovu autonomiju i nezavisnost u odnosu na druge zajednice. Drugim rečima, primitivni vođa je, pre svega, čovek koji govori u ime društva kada ga okolnosti i događaji dovedu u kontakt sa drugim grupama. Za primitivno društvo ti drugi su uvek podeljeni u dve grupe: na prijatelje i na neprijatelje. Sa prijateljima se sklapa i učvršćuje savezništvo, a sa neprijateljima se, ako

to pitanje. A ta svetlost, usmerena na trenutak rođenja države, možda će nam pomoći da sagledamo i mogućnost (ostvarljivu ili ne) njene konačne smrti.

Pjer Klaster, 1976.

nema druge ili ako se donese takva odluka, ratuje. To znači da konkretna uloga poglavice pre svega dolazi do izražaja u odnosima društva sa spoljnim svetom. Takva uloga zahteva da poglavica pokaže određene sposobnosti: veštinu i diplomatski talenat neophodne u cilju konsolidacije savezničkih odnosa od kojih zavisi bezbednost plemena; hrabrost i ratničku prirodu neophodne u cilju efikasne odbrane od neprijateljskih napada ili radi preduzimanja (ako je moguće) pobjedničkih ofanzivnih pohoda.

Ali, zar to nisu zadaci jednog ministra odbrane? Naravno, ali uz suštinsku razliku: primitivni poglavica nikada ne donosi odluke na osnovu sopstvenog autoriteta (ako bi se to moglo tako nazvati), pa ih onda saopštava zajednici. Strategija savezništava koju razvija ili vojna taktika koju osmišljava nikada nisu njegovo vlastito dostignuće, već nešto što tačno odgovara želji ili izričitoj volji društva. Svi dogovori i pregovori su javni, a namera da se krene u rat saopštava se samo ako je društvo već donelo takvu odluku. Prirodno, nijedan drugi aranžman nije moguć: kada bi neki vođa pokušao da na svoju ruku sklapa savezništva ili izazove neprijateljstvo sa susedima, on nikada ne bi mogao da natera društvo da prihvati njegove ciljeve, upravo zato što, kao što smo videli, nema nikakvu vlast. On samo ima pravo, ili tačnije obavezu, da bude govornik: da saopšti drugima volju i želje svog društva.

Šta je sa ulogom poglavice, ne više kao predstavnika društva u inostranim poslovima, već unutar same grupe? Ako je poglavica priznat kao vođa (govornik) sve dok afirmiše jedinstvo društva u odnosu na druge zajednice, on za uzvrat, za kvalitete ispoljene u toj službi, stiče određeno poverenje. Poglavica stiče izvestan prestiž koji se obično, i potpuno pogrešno, izjednačuje sa vlašću. Unutar zajednice, njegovom mišljenju, podržanom prestižom, poklanjaće se veća pažnja nego mišljenju drugih pojedinaca. Ali, ta posebna pažnja koja mu se ukazuje (iako ni to nije uvek slučaj) nikada ne ide tako daleko da bi omogućila njegovoj reči da se pretvori u naredbu, u govor vlasti. Njegovo mišljenje biće uvažavano sve dok izražava gledište društva kao jedinstvenog totaliteta. Iz toga sledi da poglavica ne samo da ne može da artikuliše naredbe za koje zna da ih niko ne bi slušao, već ne može čak ni da presuđuje u sporovima koji se javljaju među pojedincima ili između porodica. U tim slučajevima on neće ni pokušavati da spor razreši pozivajući se na nekakav nepostojeći

zakon čiji bi on bio organ; zavađene strane on poziva na razum, moli ih da pokažu dobru volju, neprestano se pozivajući na drevnu tradiciju dobrih odnosa nasleđenu od predaka. Iz njegovih usta ne teku reči koji pokušavaju da nešto sankcionišu i da uspostave odnos naredba–izvršenje. To je govor društva o sebi samom, govor kojim ono potvrđuje sebe kao nedeljivu zajednicu i objavljuje svoju volju da sačuva svoje nepodeljeno biće.

Primitivna društva su nepodeljena društva (i zato svako od njih sebe vidi kao jedinstven totalitet); besklasna društva, bez izrabljivača i izrabljivanih, bez onih koji vladaju i onih koji se potčinjavaju, bez separatnih organa vlasti. Zato se njihovoj sociologiji mora pristupiti krajnje ozbiljno. Da li ovo izričito razdvajanje poglavice i vlasti znači da se u tim društvima pitanje vlasti ne postavlja i da su ona zapravo apolitička?

Evolucionistička misao, pa tako i njena, na prvi pogled, najtemeljnija varijanta – marksizam (posebno u Engelsovoj verziji) – smatra da je zaista tako. Razlog tome je upravo njihov primitivni karakter, to što je reč o prvobitnim društvima. Ona predstavljaju detinjstvo čovečanstva, prvu fazu njegove evolucije i to je razlog zašto ih treba smatrati za nepotpuna. Njihova sudbina je da se dalje razvijaju, da postanu zreli i tako pređu iz apolitičkog u političko. Sudbina svakog društva je da bude podeljeno, da vlast bude odvojena od društva, sa državom kao organom koji najbolje zna šta je pravi interes društva i svakog pojedinca i koja sebi dodeljuje pravo da tu volju sprovede.

Ovako izgleda tradicionalno, kvazi-univerzalno viđenje primitivnih društava bez države. Odsustvo države je dokaz njihove nedovršenosti, embrionalnog karaktera njihovog postojanja, njihove aistoričnosti. Ali, da li je zaista tako? Jasno je da se ovde radi o najobičnijoj ideološkoj predrasudi, koja istoriju vidi kao neminovno kretanje čovečanstva kroz različite društvene konfiguracije koje mehanički smenjuju jedna drugu. Ali ta neoteološka istorija i njen fanatični kontinuitet moraju biti odbačeni: primitivnim društvima više se ne može dodeljivati nulti stepen istoričnosti. Ona se više ne mogu smeštati u kontekst u kojem je istorija nešto što tek treba da im se dogodi, na osnovu unapred zacrtane sudbine. Oslobođena ovog naivnog egzotizma, antropologija bi mogla da ozbiljno pristupi samoj suštini problema politike: zašto primitivna društva nemaju državu? *Kao potpuna, zrela društva, a ne više kao infrapolitički*

embrioni, primitivna društva nemaju državu zato što je odbijaju, zato što odbijaju podelu društvenog tela na one koji imaju vlast i na koji se toj vlasti potčinjavaju. Politika Divljaka sastoji se u neprestanom onemogućavanju pojave separatnih organa vlasti, u sprečavanju *fatalnog susreta* institucije poglavice i vlasti.

Imati vlast znači sprovesti je. To podrazumeva dominaciju nad onima nad kojima se ta vlast sprovodi. Upravo to je ono što primitivno društvo odbija i što je oduvek odbijalo; to je razlog zašto poglavice nemaju nikakvu vlast, zašto ona nije odvojena od jedinstvenog tela društva. Odbijanje nejednakosti i odvojene vlasti predstavlja uvek istu, stalnu brigu primitivnih društava. Ona vrlo dobro znaju da će ako odustanu od te borbe, od stalnog blokiranja onih podzemnih sila koje u ljudima bude želju za vlašću, ali i želju za potčinjavanjem (ovo drugo je jednako važno) izgubiti svoju slobodu.

Institucija poglavice u primitivnom društvu je samo prividno mesto vlasti. Gde se ona stvarno nalazi? U samom društvu, koje na nju ima isključivo pravo i koje je sprovodi kao nedeljiva celina. Takva vlast postavlja sebi uvek iste ciljeve: da održi društvo u stanju nepodeljenosti i da spreči pojavu nejednakosti među ljudima, jer to podrazumeva podelu unutar društva. To znači da je ta vlast uperena protiv svega što bi moglo da otuđi društvo i uvede nejednakost. A to opet znači da se vlast, između ostalog, sprovodi i nad onom institucijom u kojoj bi se mogla začeti ideja o vlasti odvojenoj od društva: nad poglavicom. Unutar plemena poglavica se nalazi pod stalnim nadzorom; društvo uvek vodi računa o tome da se njegova želja za prestižom ne izokrene u želju za vlašću. Ako se ta želja ipak pojavi i postane suviše upadljiva, društvo primenjuje prostu i efikasnu proceduru: ono ga napušta ili ga ubija. Primitivno društvo je možda opsednuto baukom podele, ali zato sasvim sigurno raspolaže načinom da ga protera iz sebe.

Primer primitivnih društava govori nam da podeljenost nije prirodna karakteristika društvenog bića, drugim rečima, da država nije večna, već da ima datum svog rođenja. Kako se ona uopšte pojavila? Pitanje porekla države treba postaviti na sledeći način: pod kojim uslovima neko društvo prestaje da bude primitivno? Šta je uzrok pojave države u datom istorijskom trenutku? Nema sumnje da će nam samo pažljivo istraživanje funkcionisanja primitivnih društava omogućiti da rasvetlimo